

Kontakty z Mediami i
Informacja

Sąd Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 83/10
Luksemburg, 13 września 2010 r.

Wyrok w sprawie T-193/06
Télévision française 1 SA (TF1) / Komisja

Sąd odrzuca wniesioną przez TF1 skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z 2006 r. zatwierdzającej francuskie środki wsparcia na rzecz produkcji kinematograficznej i audiowizualnej

TF1 nie wykazała, że decyzja ta dotyczyła jej indywidualnie

Przepisy francuskie zawierają środki wsparcia na rzecz produkcji kinematograficznej i audiowizualnej. Są to z jednej strony mechanizmy wspierania producentów wdrażane przez Centre national de la cinématographie (krajowe centrum kinematografii) (CNC). Finansowanie tych mechanizmów zapewniają w szczególności wpływy z opłaty pobieranej od obrotu osiąganego przez nadawców usług telewizyjnych. Z drugiej strony są to nałożone na nadawców usług telewizyjnych zobowiązania do inwestowania w produkcję kinematograficzną i audiowizualną, których kwota określana jest poprzez zastosowanie współczynnika procentowego do wartości obrotu tych nadawców.

Rzeczne zobowiązania inwestycyjne – przynajmniej dwie trzecie spośród tychże zobowiązań w dziedzinie audiowizualnej i przynajmniej trzy czwarte spośród owych zobowiązań w dziedzinie kinematograficznej – winny być realizowane na rzecz produkcji niezależnej. Termin „produkcja niezależna” oznacza niezależność producenta utworu od nadawcy usług telewizyjnych finansującego dany utwór i jest określany na podstawie pewnych kryteriów. Do tych kryteriów zaliczają się wzajemne udziały producenta i nadawcy danych usług w kapitale zakładowym bądź ich wzajemne prawa głosu oraz udział takiego nadawcy w najnowszej działalności producenta.

Podobnie, z podejmowanych przez CNC środków wspierania produkcji audiowizualnej winny korzystać niezależne przedsiębiorstwa prowadzące działalność w zakresie produkcji, przy czym pojęcie niezależnego producenta definiowane jest tak samo jak w dziedzinie zobowiązań inwestycyjnych.

Francuski system wsparcia na rzecz produkcji kinematograficznej i audiowizualnej został zatwierdzony przez Komisję kilkakrotnie w 1992 r. i w 1998 r. W decyzji z dnia 22 marca 2006 r.¹ Komisja stwierdziła, że nowe środki wsparcia finansowego przyznane za pośrednictwem CNC na rzecz produkcji kinematograficznej i audiowizualnej we Francji są zgodne ze wspólnym rynkiem, podczas gdy uznała, że zobowiązania inwestycyjne nie są realizowane z zasobów państwowych, wobec czego nie stanowią pomocy państwa.

Uważając, że zmiany wprowadzone do systemów pomocy na rzecz kina i przemysłu audiowizualnego stanowią bezprawnie przyznaną pomoc państwa, TF1 wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności wspomnianej decyzji Komisji.

W wyroku wydanym w dniu dzisiejszym Sąd bada dopuszczalność skargi wniesionej przez TF1 i wskazuje, że do niego należy ocena, czy w niniejszej sprawie można uznać, że decyzja Komisji dotyczy TF1 indywidualnie.

¹ Decyzja C(2006) 832 wersja ostateczna z dnia 22 marca 2006 r. w sprawie środków wsparcia na rzecz kina i produkcji audiowizualnej we Francji [Pomoc państwa NN 84/2004 i N 95/2004 — Francja, Systemy pomocy na rzecz kina i przemysłu audiowizualnego (Dz.U. C 305, s. 12)]. Opublikowane streszczenie decyzji zawiera odesłanie do strony internetowej Komisji, na której dostępny jest cały tekst tego aktu.

Sąd stwierdza, że TF1 nie wykazała konkretnie i dokładnie, że jej pozycja konkurencyjna została istotnie naruszona względem jej konkurentów, czyli nadawców usług telewizyjnych i dużych grup z branży komunikacji audiowizualnej, będących beneficjentami spornych środków.

W pierwszej kolejności TF1 nie wykazała, że jej pozycja konkurencyjna została istotnie naruszona względem innych nadawców usług telewizyjnych.

Przede wszystkim jeśli chodzi o **zobowiązania inwestycyjne**, TF1 nie przedstawiła argumentów, które uzasadniałyby tezę, że inni nadawcy usług telewizyjnych muszą spełnić inne niż ona przesłanki, co może prowadzić do istotnego naruszenia jej pozycji konkurencyjnej. Wprawdzie – jak podnosi TF1 – jej wydatki z tytułu zobowiązań inwestycyjnych przewyższają wydatki jej konkurentów, w szczególności zaś France 2, France 3 i M6, Sąd stwierdza jednak, że owi nadawcy podlegają zobowiązaniom inwestycyjnym w takim samym stosunku ze względu na zastosowanie do wartości ich obrotu tego samego współczynnika procentowego.

Ponadto okoliczność, że zgodnie z prawem francuskim kwota zobowiązań inwestycyjnych obliczana jest na podstawie wielkości obrotu danego nadawcy usług telewizyjnych, a nie na podstawie jego budżetu programowego, jak stanowi dyrektywa 89/552, nie pozwala uznać, że zastosowanie tej metody obliczeń stawia TF1 w sytuacji odmiennej od sytuacji pozostałych nadawców usług telewizyjnych.

Wreszcie TF1 nie wykazała, w jaki sposób zawarta w przepisach francuskich definicja „produkcji niezależnej” – oznaczająca w szczególności, że producent jest niezależny od nadawcy usług telewizyjnych finansującego produkcję danego utworu – może stawiać TF1 w sytuacji odmiennej od sytuacji pozostałych nadawców usług telewizyjnych w kontekście możliwości rozwijania własnej działalności produkcyjnej.

Następnie jeśli chodzi o **środki wsparcia udzielanego przez CNC**, finansowane w szczególności poprzez uiszczanie przez nadawców usług telewizyjnych opłaty obliczanej w drodze zastosowania do wartości ich obrotu współczynnika procentowego, TF1 nie wykazała, że jej pozycja konkurencyjna względem jej konkurentów została w sposób istotny naruszona.

W drugiej kolejności TF1 nie wykazała, że jej pozycja konkurencyjna została naruszona względem dużych grup z branży komunikacji audiowizualnej, jako że TF1 nie określiła dokładnie tych grup ani nie wskazała w sposób wystarczająco precyzyjny, na czym polegał jej stosunek konkurencji z owymi grupami.

W konsekwencji Sąd odrzuca skargę wniesioną przez TF1.

UWAGA: Odwołanie od orzeczenia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału w terminie dwóch miesięcy od dnia zawiadomienia o tym orzeczeniu.

UWAGA: Celem skargi o stwierdzenie nieważności jest doprowadzenie do uznania za nieważne aktów instytucji Unii, które są sprzeczne z prawem Unii. Państwa członkowskie, instytucje wspólnotowe oraz jednostki mogą, pod pewnymi warunkami, wnieść skargę o stwierdzenie nieważności do Trybunału Sprawiedliwości lub Sądu. Jeżeli skarga jest zasadna, stwierdza się nieważność aktu. Instytucja, której to dotyczy, powinna zaradzić ewentualnej próżni prawnej spowodowanej nieważnością tego aktu.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Sądu.

[Pełny tekst](#) wyroku jest publikowany na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia

Kontakt prasowy: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku dostępne jest przez [„Europe by Satellite”](#) ☎ (+32) 2 2964106